

λογεῖται ἀλλὰ δὲν ἀποθνήσκει· διατηρεῖ τὰς ιδιότητάς της εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ὁ Ἥλιαος καὶ ὁ Ἑρμαῖος ἀναγεννῶνται ἐκ τῆς τέφρας αὐτῶν ὡς ὁ φοῖνιξ. Ἀφοῦ διέλθωσι τὸν κύκλον πασῶν τῶν τροπολογιῶν, αἱ σφαῖραι ἐπανερχονται εἰς τὰς πρώτας οὕτως εἰπεῖν ζωολογικὰς περιόδους· τὰ ζῶα διοργανίζονται· ὁ διοργανισμὸς αὐτῶν τελειοποιεῖται ἢ μάλλον συμπλέκεται μετὰ τῆς πορείας τῶν αἰώνων, καὶ μετ' ὀλίγον ἰδοὺ ὁ πόγκος ὁ ἐν τῷ Ἑρμῇ διαδεχθεὶς τὸν ἄνθρωπον τὸν οἰκοῦντα ποτὲ τούτους τοὺς ἐρήμους σήμερον τόπους. Ὁ πόγκος θὰ τελειοποιηθῇ καὶ ...

— Ἐτερος ἦχος παράδοξος ἠκούσθη· ἦν δὲ οὗτος εἶδος μελωδίας ἀντηχητικῆς ὡς ἡ τοῦ μεγάλου ὀργάνου τῆς μητροπόλεως καὶ διέκοψε τὸ πνεῦμα πνίξας τὴν φωνήν του. Αὕτη ἡ λίαν θορυβώδης μουσικὴ εἶχε τι ἱκανῶς χαρίεν, καὶ ὅμως προσέβαινε χρωματικῶς δι' ἡμιτόνων, ἔτι δὲ καὶ διὰ τετάρτων τῶν τόνων, ὅπερ καθίστα αὐτὴν παράδοξον πρὸς ἀκοὴν ἐθισμένην εἰς τὴν ἡμετέραν διατονικὴν μουσικὴν. Ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ ἐρωτήσω ὅποιον ἐδύνάτο νὰ ᾄδει τὸ ὄργανον τὸ ἀποτελοῦν τοσοῦτον κρότον, εἶδον αἰφνης ὑπολαΐδα (1) ὡς ὁ ἀντίχειρ τοῦ μέγεθος, καὶ ἥτις μόνῃ αὐτὴ ἀπετέλει τὴν ἠχήσασαν αὐτὴν συμφωνίαν.

— Ἰδοὺ μικρὸν ζῶον, εἶπον, ἔχον καθ' ὑπερβολὴν δυνατὴν φωνήν.

— Παντελῶς αὕτη εἶναι ὑπολαΐς ὁμοία τῇ λάλῳ ὑπολαΐδι ἣν γνωρίζεις· σοὶ φαίνεται δὲ ἡ φωνὴ τῆς δυνατῆ, διότι ἡχεῖ εἰς ἀτμοσφαῖραν πυκνωτέραν τῆς τῆς γῆς.

Ἄμα τὸ πνεῦμα προσέφερε ταύτας τὰς λέξεις τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐπέταξε, καὶ ἂν καὶ τὰ πτερά του ἦσαν πάνυ βραχέα, ἐξεπλάγην ἰδὼν νὰ διασχίζῃ τὸν ἀέρα μετὰ ταχύτητος πρὸς ἣν ἡ πτῆσις τῆς χειλιδόνας θὰ ἦν βραδύτης. Ἀλλ' ἐνόησα ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ δύο αἰτιῶν· κατὰ πρῶτον ἡ πυκνότης τοῦ ἀέρος παρεῖχεν εἰς αὐτὸ στήριγμα εὐκολώτερον παρ' ὅσον ὁ ἐλαφρὸς ἀήρ τῆς πατρίδος μας. Ἐπειτα ὁ Ἑρμῆς, ἔχων ὄγκον πολὺ ἐλάττωνα τῆς Γῆς, ἔχει ἐπίσης ἐλάττωνα δυνάμιν ἐλξέως. Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης κινήσεις, ἐπεχείρησα ἐν τῷ ἅμα πείραμα· ἂν καὶ ρύσει ὀλίγον χορευτῆς, ἔτυχεν ἄλλοτε νὰ πηδήσω θερμαυστρίδα (2) μέχρι τῶν τεσσάρων, ἀλλ' οὐδέποτε μέχρι τῶν ἑξ. Ἦδη δὲ διὰ νὰ τελέσω τὸ πείραμά μου, ἤρχισα νὰ πηδῶ, καὶ ἠσθάνθην ὑπερβάλλουσιν ἀγαλλίαςιν, ὅταν εἶδον ὅτι ἐδυνάμην νὰ φθάσω μέχρι τῶν ἑξ καὶ μέχρι μάλιστα τῶν ὀκτῶ, ὅπως περιχαρὴς δι' ὅπερ συνήσθην ἐν ἐμαυτῷ ἐξοχον τοῦτο πλεονέκτημα. Ἐξηκολούθησα νὰ πηδῶ, νὰ περιστρέφωμαι μετὰ τοσαύτης ἐλαφρότητος ὥστε θὰ καθίστώμην ἐπιφθονος εἰς τὴν ὀρχήστριαν τοῦ μελοδραματικῷ θεάτρου. Ὁ Ἥλιαος μὲ ἐθεώρει ὅλως ἐννεὸς

καὶ κινῶν τὴν χονδρὴν κεφαλὴν του. Ὁ δαίμων ἐγέλα κρατῶν τὰ πτερά του· ὁ δὲ πόγκος παρασυρθεὶς ἐκ τῆς πρὸς τὴν μίμησιν ῥοπῆς του, ἤρχισε νὰ σκιρτᾷ, νὰ κυβιστᾷ, καὶ νὰ πηδᾷ κινδυνώδῃ ἄλματα, ἐξ οὗ ὁ κάτοικος τοῦ Ἥλιου ἐξήγαγε συμπέρασμα ὅτι ἔτεινεν ἤδη εἰς ὑψηλὸν πολιτισμόν· ἀμφότεροι ἐπιδεικνύομεν βεβαίως πολλὴν χάριν. Ἀλλ' ὅμως παρετήρησα ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἦν μεγάλη ἡ ζωηρότης μας καὶ ἡ προσπάθειά μας, τὰ κινήματά μας ἦσαν πάντοτε βραδύτατα, καὶ τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι πᾶν σῶμα πίπτει εἰς τὸν Ἑρμῇ διατρέχει μόνον δώδεκα πόδας ἀνὰ ἕκαστον δεύτερον λεπτόν, ἐν ᾧ διατρέχει δεκαεὶς ἐπὶ τῆς γῆς μας. Πηδῶντες ἐπομένως θερμαυστρίδα, ἐμένομεν εἰς τὸν ἀέρα ἐν τέταρτον πλέον τοῦ εἰς τὸ μελοδραματικὸν θέατρον δαπανωμένου καιροῦ.

Τέλος ἀποκαμών, ἠθέλησα νὰ καθίσω διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ κόπου τοῦ χοροῦ. Ἀλλ' ὁ δαίμων μᾶς εἶπεν ὅτι ἐμέλλομεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην. « Διότι, εἶπεν, ὅτι περιέργον θὰ ἐβλέπετε ἐνταῦθα, τὸ εὐρίσκετε καὶ ἐκεῖ. » Ὁ πόγκος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὰ δάση του, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἐγγίσαν αὐτὸν διὰ τῆς βακτηρίας του, τῷ εἶπεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Καὶ ἀμέσως ἀνεχωρήσαμεν καὶ οἱ τέσσαρες διὰ μέσου τοῦ διαστήματος. Μόλις ἐδυνήθημεν νὰ ἴδω ὑψηλὸν τι ὄρος εἰς τὸν Ἑρμῆν, τὸ αὐτὸ ἴσως, ὅπερ ῥίπτον τὴν σκιάν του πρὸς ἐν τῶν ἄκρων τοῦ δίσκου του, δίδει εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον θεωρούμενον ἀπὸ τῆς Γῆς σχῆμα περικεκομμένης σφαίρας, ἐξ οὗ οἱ ἡμέτεροι ἀστρονόμοι ἐδυνήθησαν νὰ ὑπολογισθῶσι τὰς διαφόρους μεταβολὰς τοῦ πλανήτου τούτου. (Ἀκολουθεῖ.)

ΟΠΤΑΣΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΙΑ' ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

There are more things in heav'n and earth, Horatio,
Than are dreamt of in your philosophy.
SHAKESPEARE, Hamlet.

Χλευάζομεν τὰς ὀπτασίας καὶ τὰ φαντάσματα· ἐξ αὐτῶν τινα ὅμως ἐπιβεβαιοῦνται διὰ τοιούτων μαρτυριῶν, ὥστε, ἐὰν ἀπηνούμεθα νὰ τὰ πιστεύσωμεν, θὰ ἠναγκάζομεθα, διὰ νὰ εἰμεθα συνεπεῖς, ν' ἀπορρίψωμεν ἐξ ὁλοκλήρου ὅλας τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις.

Τακτικὸν πρωτόκολλον, φέρον τὰς ὑπογραφὰς τεσσάρων ἀξιολπίστων μαρτύρων, ἰδοὺ τί ἐγγράφεται τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος τὸ ὅποιον θὰ διηγηθῶ. Προσθέτω δὲ ὅτι ἡ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τούτῳ πρόβρῃσις ἦτον γνωστὴ καὶ ἐπανελαμβάνετο πολὺ πρὶν ἐκπληρωθῇ διὰ τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συμβάντων.

Κάρολος ὁ ΙΑ', πατὴρ τοῦ περιφήμου Καρόλου τοῦ ΙΒ', ἦτον ἐκ τῶν δεσποτικωτέρων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐκ τῶν συνετωτέρων μοναρχῶν τῆς Σουηδίας. Περιώρισε τὰ τερατώδη τῶν εὐγενῶν προνόμια, κατήργησε τὴν ἐξουσίαν τῆς γερουσίας, καὶ

1) Ποταμίδα πτηνὸν, (fauvette).

2) Θερμαυστρίς, ἔντονος καὶ ὀρεκτικὸς τις χορὸς ἐν ᾧ πηδῶσιν εἰς ὕψος ἐνταῦτ' ταχέως σταυροῦντες τοὺς πόδας, πρὶν ποτήσωσι κατὰ γῆς, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θερμαυστρίζειν Εὐστάθ. Θερμαυστρίζειν λέγονται οἱ ὀρχούμενοι ὅταν εἰς ὕψος ἀναπηδήσαντες πολλὰς παραλλαγὰς τοῖς ποσὶ ποιήσονται πρὸ τοῦ εἰς τὸ ἔδαφος κατενεχθῆναι.

κατεσκεύασε νόμους αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἐν ἐνὶ λόγῳ, μετέβαλε τὸ πολίτευμα τοῦ τόπου τὸ ὁποῖον ἦτον ὀλιγαρχικὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἠνάγκασε τὰς Τάξεις νὰ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἦτον δὲ σιφὸς, ἀνδρείος, ἔνθερμος τοῦ λουθηρανισμοῦ ὁπαδός, ἀκαμπτος τὸν χαρακτῆρα, ψυχρὸς, θετικὸς, καὶ πάντῃ ἁμοίριος φαντασίας.

Εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποθάνει ἡ σύζυγός του Οὐλρίκα Ἐλεονώρα. Ἀν καὶ ἡ πρὸς τὴν βασιλίσσαν αὐτὴν σκληρότητος του ἐπετάχυνεν, ὡς λέγουσι, τὸ τέλος τῆς, εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν ἐτίμα, καὶ ὅτι ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατόν τῆς πολὺ πλειότερον ἀφ' ὅσον ἤλπίζε τις ἀπὸ καρδίας τόσον ἀτεγκτον ὡς τὴν ἐδικήν του. Μετὰ τὸ συμβεβηκὸς μάλιστα τοῦτο ἔγεινεν ἔτι πλέον κατηφὴς καὶ σιωπηλὸς, καὶ ἐνησχολεῖτο εἰς ἐργασίας μ' ἐπιμέλειαν ἀποδεικνύουσαν ἀνάγκην ἀκατάσχετον τοῦ ν' ἀπομακρύνῃ ἰδέας λυπηρὰς.

Πρὸς τὸ τέλος φθινοπωρινῆς τινος ἐσπέρας, ἐκάθητο φορῶν τὴν ἐφεσρίδα του καὶ συρτὰ πέδιλα πλυσίον μεγάλῃς πυρᾶς ἀναμμένης εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς τὸ παλάτιον τῆς Στοκχόλμ. Μετ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ θαλαμηπόλος του, ὁ κόμης Βραχέ τὸν ὁποῖον εὐνόει, καὶ ὁ ἱατρὸς Βάουμγάρτεν, ὅστις, ἄς τὸ εἴπωμεν ἐμπαρρόδῳ, ἐκαυχᾶτο τὸν ἄπιστον, καὶ ἤθελε ν' ἀμφιβάλλωσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ παντός, ἐκτὸς περὶ τῆς ἱατρικῆς· τὸν εἶχε δὲ προσκαλέσει ὁ βασιλεὺς, διότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔπασχεν ὀλίγον.

Ἡ συναναστροφή περτείνεται, καὶ ὁ ἡγεμὼν, παρὰ τὴν συνήθειάν του, δὲν τοὺς ἐκαληνύκτιζε διὰ ν' ἀποσυρθῶσι. Μὲ κεφαλὴν χαμηλωμένην καὶ μὲ βλέμματα προσηλωμένα εἰς τὴν πυρὰν, διετῆρει σιωπὴν βαθεῖαν, βαρυνθεὶς μὲν τὴν συντροφίαν, ἀλλὰ φοβούμενος, ἀγνοῶν τὸ διατί, νὰ μείνῃ μόνος. Ὁ κόμης Βραχέ παρετήρησεν ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἦτον πολλὰ ἄρεστή, καὶ διὰ τοῦτο ἐξήγησε πολλάκις τὸν φόβον μήπως ἡ Μεγαλειότης του εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἀλλὰ νεῦμα τοῦ βασιλέως τὸν ἐδίδασκε νὰ μείνῃ. Ὁ ἱατρὸς ὡμίλησε περὶ τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν ἡ ἀγρυπνία προξενεῖ εἰς τὴν υγείαν· ὁ Κάρολος ὁμως ἀπεκρίθη ψιθυρίζων· «Μὴν φεύγετε, δὲν ἔχω ἀκόμη ὄρεξιν νὰ κοιμηθῶ.»

Τότε ἤρχισαν διάφορα ἀντικείμενα συνομιλίας, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην φράσιν ἐφθάνον εἰς τὸ τέλος των. Φανερὸν ἄρα ὅτι ἡ Μεγαλειότης του εὐρίσκατο εἰς κατὰστασιν μελαγχολίας, ὅτε ἡ θέσις τῶν αὐλικῶν εἶναι δυσχερεστάτη. Ὁ κόμης Βραχέ, ὑποπτευόμενος μήπως ἡ τόση θλίψις τοῦ βασιλέως προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, παρετήρησεν ἱκανὴν ὥραν τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης, καὶ ἔπειτα εἶπεν ἀναστενάξας βαθείως· «Πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἀπαράλλακτος! Ἰδοὺ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ γλυκεῖα συγχρόνως ἐκείνη ἐκφρασίς!...»

— «Ὡ! » ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἐπιπληξίν ὅσας ἐπροφέρετο ἐνώπιόν του τῆς βασιλίσσης τὸ ὄνομα· «Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον εὐειδής! ἡ βασιλίσσα ἦτον ἄσχημη.» Ἐπειτα, λυπηθεὶς ἐσωτερικῶς διὰ τὴν τραχύτητα τῶν λόγων του, ἐσηκώθη καὶ, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του διὰ τὴν ὁποίαν ἐντρέπετο,

ἐπεριπάτησεν εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἐστάθη δὲ πλυσίον τοῦ παραθύρου τοῦ βλέποντος πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ νύξ ἦτον ζοφερά καὶ ἡ σελήνη εἰς τὸ πρῶτόν της τέταρτον.

Τὸ παλάτιον ὅπου κατοικοῦσι σήμερον τῆς Σουηδίας οἱ βασιλεῖς δὲν ἦτον ἀκόμη τελειωμένον, καὶ εἰς τὸ παλαιόν, τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ρίττερχόλμ. τῆς περατουμένης πρὸς τὴν λίμνην Μέλερ. Εἶναι μέγα κτίριον σχῆμα ἔχον ἡμισελήνου· τὸ δωμάτιον τοῦ βασιλέως ἔκειτο ἐπὶ μιᾷς τοῦ παλατιοῦ ἄκρας, καὶ κατέναντι σχεδὸν ἦτον ἡ μεγάλη αἰθουσα ὅπου ἐσυγκροτοῦντο αἱ συνελεύσεις τῶν Τάξεων, ὅσας ἐπρόκειτο ν' ἀκούσωσι διακοίνωσιν τινα τῆς βασιλείας.

Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ταύτης ἐφάνιντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκτινοβολοῦντα. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν βασιλέα. Ὑπέθεσε κατ' ἀρχάς ὅτι ἡ λάμψις προήρχετο ἀπὸ πηρέτου τινὸς λαμπάδα. Ἀλλὰ τί ἐζήτει τοιαύτην ὥραν εἰς αἰθουσαν κλειστὴν πρὸ πολλοῦ; Ἄλλως, τὸ φῶς ἦτον πολλὰ ἄφθονον, καὶ δὲν ἦτον δυνατόν νὰ διαδίδεται ἀπὸ μίαν μόνην λαμπάδα. Μᾶλλον ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ εἰς πυρκαϊάν· ἀλλὰ καπνὸς δὲν ἐφαίνετο, τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων ἦσαν ἀκέραια, κανεὶς κρότος δὲν ἠκούετο· ἦτον ἄρα φωτοχυσία.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε κάμψοσιν ὥραν τὰ παράθυρα αὐτὰ χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐνθ' ὁ κόμης Βραχέ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ταινίαν κώδιωνός τινος ἡτοιμάζετο νὰ προσκαλέσῃ ὑπηρετὴν διὰ νὰ τὸν φεῖλῃ νὰ πληροφρηθῇ ποῖον ἦτον τὸ αἷτιον τοῦ παραδόξου ἐκείνου φωτός, ὁ βασιλεὺς τὸν ἐμπόδισε — «Θέλω, εἶπε, νὰ ὑπάγω μόνος μου εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην.» Ἄμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὡχρίασε, καὶ ἡ φρυσιγνωμία του ἐξέφραζεν εἶδος φόβου θεοσκευετικοῦ. Καὶ ὅμως ἐξῆλθε μὲ βῆμα θαρράλεον· ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ ἱατρὸς τὸν ἠκολούθησαν κρατοῦντες ἀνὰ ἓν κηρίον ἀναμμένον.

Ὁ θυρωρὸς, ὅστις ἐφύλαττε τὰ κλειδιά, ἐκοιμᾶτο. Ὁ Βάουμγάρτεν ὑπῆγε νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ, καὶ τὸν διέταξεν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως νὰ ἀνοίξῃ ἀμέσως τὰς θύρας τῆς μεγάλῃς αἰθούσης. Ἀνεξήγητος ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις τοῦ θυρωροῦ, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην διαταγὴν. Ἐνεδύθη μὲ ταχύτητα καὶ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα κρατῶν τὸν ὄρμαθόν τῶν κλειδίων. Ἐν πρώτοις ἤνοιξε τὴν θύραν προδόμου τινός, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιθάλαμος ἡ ἐξέδρα τῆς αἰθούσης. Ἐμβῆκεν ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδε τοὺς τοίχους ὁλους κατὰ μελάνους!

— «Ποῖος διέταξεν νὰ σκεπασθῶσιν οἱ τοῖχοι μὲ τοιαῦτα μαῦρα περιῤῥαπτα;» ῥώτησε μὲ θυμόν. — «Βασιλεῦ! κανεὶς, καθόσον τουλάχιστον ἤξεύρω,» ἀπεκρίθη τεταραχμένος ὁ θυρωρὸς. «Μάλιστα τὴν τελευταίαν φορὰν, ὅτε ἐσαρώθη ὁ πρόδομος, ἦτον ζωγραφισμένος πράσινος, καθὼς πάντοτε. Βεβαίως τὰ περιῤῥαπτα αὐτὰ δὲν ἐβόγκῃσαν ἀπὸ τὸ σκευοφυλακεῖον τῆς Μεγαλειότητός Σας.» Ὁ δὲ βασιλεὺς, περιπατῶν μὲ βῆμα ταχὺ, εἶχε διατρέξει τὰ δύο τρίτα τοῦ προδόμου. Ὁ κόμης καὶ ὁ θυρωρὸς τὸν παρηκολοῦθουν· ὁ ἱατρὸς Βάουμγάρτεν ἔμεινεν ὀπίσω, τα-

λαντευόμενος μεταξύ του φόβου τού να μείνη μόνος, ἢ τού να ἐκτεθῇ εἰς τὰ ἐπακόλουθα περιστάσεως ἥτις προεμνήνυτο κατὰ τρόπον πολλὰ παράδοξον.

— « Μὴν ὑπάγετε μακρότερα, βασιλεῦ! » ἐφώναξεν ὁ θυρωρός. « Μὰ τὴν ζωὴν μου κάτι μαγεία θὰ εἶν' ἐκεῖ μέσα. Εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν... καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης, τῆς χαριτοδύτου συζύγου σας..., ἡ ὁποία λέγεται ὅτι περιπατεῖ εἰς αὐτὸν τὸν πρόδομον... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ! »

— « Σταθῆτε, βασιλεῦ! » ἐφώναζε καὶ ὁ κόμης. « Δὲν ἀκούετε τὴν βοήν ἡ ὁποία ἐρχεται ἀπὸ τὴν αἰθουσαν; Τίς ἤξευρε εἰς ποίους κινδύνους θὰ ἐκτεθῇ ἡ Μεγαλειότης Σας; »

— « Βασιλεῦ, » ἔλεγεν ὁ Βάουμγέρτεν, τοῦ ὁποίου τὸ κηρίον εἶχε σβῆσει ὁ ἄνεμος, « δότε με τοῦλάχιστον τὴν ἄδειαν νὰ φέρω καμμίαν εἰκοσαρίαν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας Σας. »

— « Ἄς ἐμβῶμεν, » ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μὲ φωνὴν ἔντονον, σταθεὶς παρὰ τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης. « καὶ σὺ, θυρωρέ, ἀνοιξε ἀμέσως αὐτὴν τὴν θύραν. » Τὴν ἔκρουσε μὲ τὸν πόδα του, καὶ ὁ κρότος, ἐπαναληφθεὶς ἀπὸ τοῦ θόλου τὴν ἰχῶ, ἀντήχησεν εἰς τὸν πρόδομον ὡς βολὴ τηλεβόλου.

Ἄλλ' ὁ θυρωρὸς τοσοῦτον ἔτρεμεν, ὥστε τὸ κλειδίον ἐκτύπη τὴν κλειδαρίαν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ ἐμβάλῃ. — « Παλαιὸς γρατιώτης, καὶ νὰ τρέμῃ! » εἶπεν ὁ Κάρλος ἀνασηκώσας τοὺς ὤμους του. « Ἐλα, κόμης, ἀνοιξέ μας αὐτὴν τὴν θύραν. »

— « Βασιλεῦ! » ἀπεκρίθη ὁπισθοχωρήσας ὁ κόμης. « Ἄς μὲ προσταξῇ ἡ Μεγαλειότης Σας νὰ ὑπάγω ἐμπρὸς τοῦ στομίου δανικοῦ ἢ γερμανικοῦ τηλεβόλου, καὶ προθύμως ὑπακούω· ἀλλὰ θέλετε νὰ καταφρονήσω τὸν ἄδην! »

Ὁ βασιλεὺς ἔρπασε τὸ κλειδίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ θυρωροῦ.

— « Βλέπω, » εἶπε περιφρονητικῶς, « ὅτι ἐγὼ μόνος πρέπει νὰ τὴν ἀνοίξω. » Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν οἱ ἀκόλουθοί του, ἤνοιξε τὴν δρυσπαγῇ χονδρὴν θύραν, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, εἰπὼν. « Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. » Οἱ τρεῖς τοῦ ὀπαδοῦ, ὁρμώμενοι μᾶλλον ἀπὸ περιέργειαν ἰσχυροτέραν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἐντρεπόμενοι ἴσως νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν βασιλέα των, ἐμβήκαν μετ' αὐτοῦ.

Ἡ μεγάλη αἰθουσα ἐφωτίζετο ἀπὸ πλῆθος λαμπάδων. Μαῦρα περίβραπτα κατεῖχαν τὴν θέσιν τῶν προηγουμένων ἐφ' ὧν ἦσαν ζωγραφισμένοι ἀνθρώπων εἰκόνες. Ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τῶν τοίχων ἐκρέμαντο ὡς πάντοτε κατὰ τάξιν, σημαῖαι γερμανικαί, δανικαὶ ἢ ρωσικαί, τρόπαια τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουσταύου-Ἀδόλφου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ἦσαν σημαῖαι σουηδικαί, σκεπασμέναι μὲ πένθιμα ὑφάσματα.

Μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν скаминών. Αἱ τέσσαρες Τάξεις τοῦ Κράτους, ἡ τῶν εὐγενῶν, ἡ τῶν κληρικῶν, ἡ μέση τάξις καὶ ἡ τῶν χωρικῶν, κατεῖχον ἐκάστη τὴν ἰδίαν θέσιν· ὅλοι ἐφόρουσαν μαῦρα· καὶ τὸ σμήνος ἐκεῖνο τῶν ἀνθρωπίνων προσώπων τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο φωτεινὰ ἐν τῷ μέσῳ μελαίνων περιπετασμάτων καὶ ἐνδυμάτων, ἐθάμβωναν τοιοῦτοτρόπως τοὺς

ὄφθαλμούς, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσαρας αὐτόπτας τῆς σκηνῆς ἐκεῖνης δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναγνώρισῃ μεταξύ τοσοῦτου πλῆθους, οὔτ' ἐν πρόσωπον γνῶριμον. Οὕτω καὶ τῶν δραμάτων οἱ ὑποκριταί, παριστάμενοι ἐνώπιον πολυαριθμοῦ ἀκροατηρίου, δὲν βλέπουντι εἰμὴ σωρὸν συγκεχυμένον, χωρὶς νὰ διακρίνωσιν οἱ ὄφθαλμοί των κανὲν ἄτομον.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου ὤθεν ὁ βασιλεὺς συνείθιζε ν' ἀγορεύῃ ἐπὶ συνελεύσεως, εἶδον πτώμα καθημαγμένον, φέρον τῆς βασιλείας τὰ ἐμβλήματα. Ἐκ δεξιῶν, παιδίον ὄρθον καὶ μὲ διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκράτει σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς ἀριστεράν, ἀνθρωπὸς τις ἰλικιωμένος, ἡ μᾶλλον ἄλλο φάντασμα, ἐσηρίζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἐφόρει τὸν ἐπίσημον μανδύαν τῶν παλαιῶν Κυβερνητῶν τῆς Σουηδίας, πρὶν κατασταθῇ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν Βαζαν. Κατέναντι τοῦ θρόνου, πολλοὶ αὐστηροῦ καὶ ἐμβριθοῦς ἥθους, φοροῦντες μέλανας ἐπενδύτας ποδήρεις, καὶ φαινόμενοι δικασταί, ἐκάθηντο ἐνώπιον τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειντο μεγάλα βιβλία καὶ περγαμινά. Μεταξὺ δὲ τοῦ θρόνου καὶ τῶν καθησμάτων τῆς συνελεύσεως ὑπῆρχε κορμὸς σκεπασμένος μὲ μαῦρον ὕφασμα, καὶ πέλεκυς παρ' αὐτῷ.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν συγκροτούντων τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην ὁμήγυριν δὲν ἔδειξεν ὅτι παρετήρησε τὴν παρουσίαν τοῦ Καρόλου καὶ τῶν τριῶν ἀκολουθῶν του. Ὅταν εἰσῆλθον, δὲν ἤκουσαν ἐν πρώτοις εἰμὴ ψιθυρισμοὺς συγκεχυμένους, χωρὶς νὰ ἐνοήσωσιν οὔτε λέξιν. Μετὰ ταῦτα ὁ πρεσβύτερος τῶν μελανειμόνων δικαστῶν, ἐκεῖνος ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐξεπλήρου προέδρου καθήκοντα, ἠγέρθη καὶ ἐκτύπησε τρεῖς μὲ τὴν χεῖρα βιβλίον μέγιστον ἀνεωγμένον· καὶ παρעὺς ἐγένετο σιωπὴ. Νέοι τινὲς εὐεῖδεις, πλουσίως ἐνδεδυμένοι, μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὀπισθάγκωνα, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ θύρας ἀντικειμένης εἰς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἤνοιξε Κάρλος ὁ ΙΑ'. Ἐβάδιζον μὲ κεφαλὴν ἀνυψωμένην καὶ μὲ βλέμμα ἀτάραχον. Ὅπισθεν αὐτῶν ἀνθρωπὸς τις ῥωμαλέος, φορῶν ἱμάτιον ἐκ δέρματος ψαροῦ, ἐκράτει τὰς ἄκρας τῶν σχοινίων δι' ὧν ἦσαν δεδεμένοι αἱ χεῖρές των. Ὁ βαδίζων πρῶτος, ὅστις ἐφαίνετο ὁ ἐγκριτώτερος τῶν αἰχμαλώτων, ἐστάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, πρὸ τοῦ κορμοῦ, καὶ τὸν παρετήρησε μὲ ὑπερήφανον καταφρόνησιν. Ταυτοχρόνως, τὸ πτώμα ἐφάνη σπασμωδικῶς συνταραχθὲν, καὶ αἷμα ζεστόν καὶ κόκκινον ἔτρεξεν ἀπὸ τὴν πληγὴν του. Ὁ νέος ἐγονάτισε, ἐπρότεινε τὴν κεφαλὴν· ὁ πέλεκυς ἠκτινοβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ κατέπεσεν ἐν ἀκαρεῖ μετὰ κρότου· τὸ αἷμα ἔρρευσε ποταμὸν ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὸ τοῦ πτώματος· ἡ δὲ κεφαλὴ, ἀναπηδήσασα πολλάκις ἐπὶ τοῦ κοκκινισάντος ἐδάφους, ἐκύλισε μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Καρόλου καὶ τὸν ἠμάτωσε.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης τὸ θάμβος δὲν τὸν εἶχε συγχωρήσει νὰ ὁμιλήσῃ· ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θέαμα, αὐτὸς ὁ δεσμὸς τῆς γλώττης αὐτοῦ, ὃ ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς τὸ βῆμα, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸ φάντασμα τὸ φοροῦν τὸν ἐπίσημον μανδύαν τῶν Κυβερνητῶν, ἐπρόφερε θαρράλως τὸ γνωστὸν τοῦτο ῥητόν. « Εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἢ, λάλησον· εἰ δὲ ἐκ τοῦ ἐτέρου, ἄφες ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ. »

Τὸ φάντασμα ἀπεκρίθη βραδέως καὶ μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον· α ΚΑΡΟΛΕ ΒΑΣΙΛΕΥ! τὸ αἷμα τοῦτο δὲν θέλει τρέξει ἐπὶ τῆς βασιλείας Σου ... (ἡ φωνή του ἔγεινεν ἐνταῦθα ὀλιγώτερον εὐκρινῆς) ἀλλὰ μετὰ πέντε βασιλείας. Συμφορὰ, συμφορὰ, συμφορὰ, εἰς τὸ αἷμα τοῦ Βάζα! »

Καὶ εὐθὺς ἡ μορφή των πολυαριθμῶν μελῶν τῆς περστέου ἐκείνης συνελεύσεως ἤρχισε νὰ γίνεται ὀλιγώτερον εὐδιάκριτος, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐφάνιντο ὡς σκιαὶ χρωματισμέναι· μετ' ὀλίγον δὲ ἠφανίσθησαν ἐξ ὀλοκλήρου· αἱ φαντασιώδεις λαμπάδες ἐσβέσθησαν, αἱ δὲ τοῦ Καρόλου καὶ τῶν ὀπαδῶν του δὲν ἔφεγγον εἰμὴ τὰ παλαιὰ περιβόητα, ἐλαφρῶς σκελυόμενα ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἰκοῦντο εἰσέτι, ἐπὶ τινὰ καιρὸν, θόρυβος ἐναρμόνιος, τὸν ὅποιον εἰς ἐκ τῶν μαρτύρων ἐσύγκρινε μὲ τὸ ψιθύρισμα τοῦ ἀνέμου σεῖοντος τὰ φύλλα, καὶ ἄλλως μὲ τὸν ἦχον τὸν ὅποιον ἐκβάλλουσιν αἱ χορδαὶ τῆς κιθάρας ὅταν κόπτονται ἐνῶ πανύονται. Ὅλοι δὲ ἐβεβαίουν ἐκ συμφώνου ὅτι ἡ ὁπτασία διήρκεσε περὶ τὰ δέκα λεπτά.

Τὰ μαῦρα περιπετάσματα, ἡ κοπέισα κεραλή, τὰ κατακλύσαντα τὸ ἔδαφος αἵματα, ὅλα ταῦτα ἔγειναν ἄφαντα ὁμοῦ μὲ τὰ φανιάσματα· τὸ πέδιλον μόνον τοῦ Καρόλου διετήρησε τὴν ἐρυθρὰν κηλίδα, ἥτις μόνη ἔρκει εἰς τὸ νὰ τὸν ἀνεθυμίσῃ τὰς σκηνὰς τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐάν ποτε δὲν ἤθελον ἐγχαράχθῃ καλῶς εἰς τὴν μνήμην του.

Ἐπανελθὼν βασιλεὺς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔγραψε τὴν ἐκθεσιν τῶν ὅσα εἶδε, τὴν ὑπέγραψαν οἱ ἀκόλουθοί του, καὶ τὴν ὑπέγραψε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Μετὰ τὴν προσοχὴν τὴν ὁποίαν κατέβαλον εἰς τὸ νὰ μὴ κοινολογηθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ἔγεινε γνωστὸν ζῶντος ἔτι Καρόλου τοῦ ΙΑ'. Αὕτη σώζεται καὶ σήμερον, καὶ κανεὶς ἄχρι τοῦδε δὲν ἐφάντασθη νὰ ἐξελέγξῃ αὐτὴν ὡς ψευδῆ. Τὸ τέλος τῆς εἶναι ἄξιον σημειώσεως· α Καὶ ἐάν, λέγει ὁ βασιλεὺς, ὅ,τι ἐξέθεσα δὲν εἶναι αὐτόχρημα ἀλήθεια, ἀποβάλλω τὴν ἐλπίδα μελλούσης εὐτυχέστερας ζωῆς, τῆς ὁποίας κατέστην ἰσως ἄξιος διὰ τινὰ ἀγαθὰ ἔργα, καὶ μάλιστα διὰ τὸν περὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ μου ἄσκον ζῆλόν μου, καὶ διὰ τὴν υπεράσπισιν τῶν συμφερόντων εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μου. »

Ἐάν σήμερον ἐνθυμηθῶμεν τὸν θάνατον Γουστάδου τοῦ Γ' καὶ τὴν δίκην τοῦ δολοφόνου τοῦ Ἀγκαρστροέμ, θέλομεν ἀνευρεῖ πολλὴν ὁμοιότητα μετὰ τοῦ συμβεβηκότος τούτου καὶ τῶν περιστάσεων τῆς παραδόξου προφητείας.

Ὁ ἀποκεφαλίσθεις ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως τῶν Τάξεων νέος ἐσήμεινε τὸν Ἀγκαρστροέμ·

Τὸ ἐστεμμένον πτώμα, Γουστάδον τὸν Γ'.

Τὸ παιδίον, τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του, Γουστάδον-Ἀδόλφον τὸν Δ'.

Καὶ ὁ γέρον, ἐπὶ τέλους, τὸν δοῦκα τῆς Σουδερμάνης, θεῖον Γουστάδου τοῦ Δ', χρηματίσαντα τὸ πρῶτον μὲν ἀντιβασιλέα, ἔπειτα δὲ βασιλέα μετὰ τὴν καθάρσιν τοῦ ἀνέψιου του.

Ε. Μ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΜΕΡΙΣΜΟΥ ἢ ΖΩΙΚΟΥ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Ὁ μαγνήτης ἐθεωρεῖτο ἐκπαλαι ὡς φάρμακον ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Ἰνδοὺς, οἵτινες ἔφερον αὐτὸν ὡς περίαπτον (χαίμαλι) μόνον. Ὁ δὲ Γαληνὸς καὶ Διοσκουρίδης ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἰδραγωγόν, διδόμενον ἐσωτερικῶς. Ἐκ τῶν ἐφαρμογῶν τούτων, πλὴν τῶν ἄλλων αὐτοῦ χρήσεων, προσέβησαν καὶ εἰς τὸν ζωϊκὸν μαγνητισμὸν.

Ὁ Μέσμερος, ἱατρός τῆς Σααχίας ἐν Γερμανίᾳ, ἐνασχολούμενος εἰς τὰς διὰ τοῦ μαγνήτου θεραπείας, καὶ πειραθεὶς νὰ ἐξηγήσῃ ταύτας διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων, θεωρεῖται καὶ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Μεσμερισμοῦ. Παραιτήσας δὲ ἀκολουθῶς τὸν μαγνήτην, κατέφυγεν εἰς τὰς ἀνατρίψεις, παρακινήσεις, ὡς λέγει, ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ ὅτι οἱ φυσικοὶ, ὅπως μαγνητίσῃ τὸν σίδηρον, ἐπισύρουν ἀνωθεν τούτου τὸν φυσικὸν μαγνήτην, καὶ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης ἀναπτύσσονται τὰ τοῦ βορείου καὶ νοτίου πόλου ἔρυστά· καὶ τὸ τοιοῦτον τοῦ μαγνητισμοῦ εἶδος ἐφάνη χρησιμεῖον εἰς διάφορα νευρικά νοσήματα.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν ζωϊκὸν μαγνητισμὸν, ὁ Μέσμερος ἐπρέσβευεν ὅτι, δι' ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, διαχωρεῖ λεπτόν τι ἔρυστον, ὥσπερ ὁ αἰθέρ, θεωρῶν τοῦτο ὅμοιον μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν ἔρυστον. Ἐδόξαε προσέτι ὅτι τὸ παθαίνεισθαι τινὰ μαγνητικῶς ἐκφαίνεται περισσότερον ἐπὶ τῆς νοσερᾶς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἥττον ἐνδεικνύμενον εἰς τὴν ὑγιᾶ κατάστασιν.

Προτιθέμενοι νὰ δώσωμεν μόνον γενικὴν τινὰ ιδέαν περὶ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, καὶ παραλείποντες τὰς πλείστας αὐτοῦ θαυματουργοὺς ἐνεργείας, ἐμβαίνομεν εἰς αὐτὴν τοῦ πράγματος τὴν ἐκθεσιν.

Κατὰ τὸν Μέσμερον· ἕκαστος ἀνθρώπος δύναται νὰ μαγνητίσῃ ἕτερον, ἄρκει, ὡς λέγει, νὰ ἔχῃ ὁ μαγνητιστὴς τὰς ἀκολουθούσας ιδιότητας·

Α'. Ὁ μαγνητιστὴς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τινὰ διάθεσιν πρὸς τὸν μαγνητισμὸν, καὶ πίστιν ἀκράδαντον εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ·

Β'. Νὰ ὑπερτερῇ τὸν μαγνητιζόμενον κατὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὰ τῆς φύσεως πνευνεκτῆματα, τούτέστιν ἂν ὁ μαγνητιζόμενος ᾖναι πεπαιδευμένος, πλούσιος, ὥραϊος, ὁ μαγνητιστὴς ἔτι περισσότερον· πλὴν τούτων ὁ Μέσμερος προσθέτει ὅτι αἱ γυναῖκες, εἰς θς τὸ νευρικὸν σύστημα εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένον, μαγνητίζονται εὐκολώτερον ἢ οἱ ἄνδρες.

Ἰδοὺ δὲ τίνι τρόπῳ ὁ Μέσμερος ἐμαγνήτιζεν. Ὁ μέλλων νὰ μαγνητισθῇ καθήζεται ἀντικρυς τοῦ μαγνητιστοῦ, ὅστις ἐγγίζει τὰ γόνατα καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του πρὸς τὰ τοῦ ἄλλου. Λαμβάνων ἔπειτα ὁ μαγνητιστὴς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς κρατεῖ αὐτὰ, ἕως ἂν ἰσορροπήσῃ ἡ θερμοκρασία ἀμφοτέρων. Φέρει ἀκολουθῶς τοὺς δακτύλους εἰς τοὺς ὤμους, κατὰβιβάζει αὐτοὺς ἔπειτα, τὴν τῶν νέρων ἀκολουθῶν διεύθυνσιν, καὶ φθάσας εἰς τὰ ἄκρα ἀνυψοῖ τὰς χεῖράς του, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Τὸ αὐτὸ πράττει ὁ μαγνητιστὴς καὶ εἰς τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος. Τῶν κινήσεων